

מסורת הש"ס

16. וקיימין נב. 17. וקיימין נב. 18. וקיימין נב. 19. וקיימין נב. 20. וקיימין נב. 21. וקיימין נב. 22. וקיימין נב. 23. וקיימין נב. 24. וקיימין נב. 25. וקיימין נב. 26. וקיימין נב. 27. וקיימין נב. 28. וקיימין נב. 29. וקיימין נב. 30. וקיימין נב. 31. וקיימין נב. 32. וקיימין נב. 33. וקיימין נב. 34. וקיימין נב. 35. וקיימין נב. 36. וקיימין נב. 37. וקיימין נב. 38. וקיימין נב. 39. וקיימין נב. 40. וקיימין נב. 41. וקיימין נב. 42. וקיימין נב. 43. וקיימין נב. 44. וקיימין נב. 45. וקיימין נב. 46. וקיימין נב. 47. וקיימין נב. 48. וקיימין נב. 49. וקיימין נב. 50. וקיימין נב. 51. וקיימין נב. 52. וקיימין נב. 53. וקיימין נב. 54. וקיימין נב. 55. וקיימין נב. 56. וקיימין נב. 57. וקיימין נב. 58. וקיימין נב. 59. וקיימין נב. 60. וקיימין נב. 61. וקיימין נב. 62. וקיימין נב. 63. וקיימין נב. 64. וקיימין נב. 65. וקיימין נב. 66. וקיימין נב. 67. וקיימין נב. 68. וקיימין נב. 69. וקיימין נב. 70. וקיימין נב. 71. וקיימין נב. 72. וקיימין נב. 73. וקיימין נב. 74. וקיימין נב. 75. וקיימין נב. 76. וקיימין נב. 77. וקיימין נב. 78. וקיימין נב. 79. וקיימין נב. 80. וקיימין נב. 81. וקיימין נב. 82. וקיימין נב. 83. וקיימין נב. 84. וקיימין נב. 85. וקיימין נב. 86. וקיימין נב. 87. וקיימין נב. 88. וקיימין נב. 89. וקיימין נב. 90. וקיימין נב. 91. וקיימין נב. 92. וקיימין נב. 93. וקיימין נב. 94. וקיימין נב. 95. וקיימין נב. 96. וקיימין נב. 97. וקיימין נב. 98. וקיימין נב. 99. וקיימין נב. 100. וקיימין נב.

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פא.

עין משפט
גד מצוה

נא א מ"י פ"ו מהל' ממש"ס ה"ל י"ז סגן עשין שם טושי"ע י"ד ס"י רמ טפ"ף י"ז:
נב ב ג ד מ"י פ"ד מהל' סנהדרין הלכה ד סגן עשין נ"ט:

ללא סימא ליה לנאכך הכי להודיעו בהדיא שהוא טועה משום דמכסיף ומלטיע: אלא אומר לו אכא כך כסוב כסורה. קס"ד בתמיהה קלמך וכו' כן כתיב בתורה: סוף סוף היינו סך. דמניסו ואומר וכו' יפה אמה עושה: אלא. בנימוחא אומר לו מקרא האמור בתורה ואומר לו אזי מקרא כך וכן כמוב בתורה והוא עלמא יסוס על לכו על מה זה מוכירו. והכי נמי אין לך לומר לאכין לא תמניה הכי: מתנ"י: עבר עבירה שיש בה שני מוסוס. כגון תמומו והיא אשת איש: בויקה הראשונה. בגמרא מפרש לה: גב' פשיטא. דנחמורה נדון שהרי אף בה נחמייב דהכי סליק אדעמין לידון בקלה וכו' אחריו אחרג כמה שעבר שמי עבירות הוה עלמו יסוס על לכו על התמורה הוה נדון בה ועבשו שוסיף לעבור עמה עבירה אחרת נדון בקלה: אמר רבא. ודאי אי מקמי דלחא לקמן עבדיהו כמחייבו לאו אילטיך לאשמעטין כי אילטיך לממניא כגון דנגמר דינו תחלה לקלה סד"ח וכו': מנא הא מילנא וכו'. ואע"ג דנגמר דינו לקלה: כסקילה. דכל דמיהו נס נפקילי' דהיא חמורה ולי דלא נגמר דינו קודם לכן לא אילטיך קלה לאשמעטין: כן סורר ומורה. וקיי ליה שופך דם על שם שספוי לשפון דלמרי' (על דף קכג). שעומד בפרשת דרכים וכו': דאדריה משא. כמשה תורה: אל הריסו לא אכל. סיפיה דקרא לדיק הוא חיה יחיה לומר זה לדיק גמור וע"כ משום דלא עבד הני לאו לדיק הוא אם עבר עבירות אחרות אלא לאו כמשמעיה מדרש: אל הריסו לא אכל. שלא לטעך לכות אבותיו מתוך שיש חסד: שלא נהנה מקופה של דקה. שהוא דבר גנאי לאדם הגון: בויקה הראשונה. בלוחו אסור שהוקה זה תחלה להורג בו ולפרוש ממנו הוא נדון אכל לא באיסור הכא עליו אחרון אע"פ שהוא חמור דקסבר ר' יוסי אין איסור חל על איסור ואפי' חמור על הקל הלכך אין כאן שתי מיתות: חמוס ונעשית אשם איש. כגון נשא בת אלמנה ונאסרה אמה משום חמוס ואחר כך נשאת ונאסרה עליו משום אשת איש נדון בחמורה בשריפה דהיא קדמה אכל אם היתה אשת איש ונעשית חמוס הוהילי כשנשא בתה כבר היתה זו אסורה עליו משום אשת איש מו לא חייל אסור חמוסו אסור אשת איש ואינו נדון אלא בתנך: דאמר ר' אבהו. ניבמות כפ' ד' אחין: מודה ר' יוסי באסור מוסוף. ומתעד דבר על האשה הוהילי לאסור בה דבר חדש (א"ו) לאסרה על מי שלא היתה אסורה עליו מתחלה שגן אלא הכא כשהיתה אלמנה והיא חמוסו היתה אסורה לו משום חמוסו ומותרת לכל אדם ונעשית אשת איש הוסיף בה השם הזה איסור שאסרה לכל העולם וכו' האי גוויא מודה ר' יוסי דאסור חל על איסור חל על אהאי ואע"פ שאסורה לו ועומדת: אמר

לא תימא ליה לאכרך הכי רתניא ¹⁶ הרי שהיה אביו עובר על דברי תורה לא יאמר לו אבא עברת על דברי תורה אלא אומר לו אבא כך כתיב בתורה סוף סוף היינו סך אלא אומר לו אבא מקרא כתוב בתורה כך ¹⁷ (הוא): מתנ"י ¹⁸ מי שנתחייב בשתי מיתות בית דין נידון בחמורה עבר עבירה שנתחייב שתי מיתות נידון בחמורה ר' יוסי אומר נידון בויקה הראשונה שבאה עליו: גב' פשיטא אלא איתגורי איתגור אמר רבא יהבא כמאי עסקינן כגון שעבר עבירה קלה ונגמר דינו על עבירה קלה וחזר ועבר עבירה חמורה סלקא דעתא אמינא כיון דנגמר דינו לעבירה קלה האי גברא קטיילא הוא קמ"ל בעא מניה ¹⁹ (אבוה) דרב יוסף בר חמא מרבה בר נתן מנא הא מילתא דאמור רבנן מי שנתחייב שתי מיתות ב"ד נידון בחמורה דכתיב י' והוליד בן פריץ שופך דם [וגו'] אל ההרים אבל ויתא אשת רעהו מנא ואל הגלולים נשא עינו והוליד בן פריץ שופך דם בסייף את אשת רעהו טימא זו אשת איש בחנק ואל הגלולים נשא עינו זו עבודת כוכבים כסקילה וכתיב: ימות יומת דמיו בו יהיה כסקילה מתקוף לה רב נחמן בר יצחק אימא כולחו כסקילה והוליד בן פריץ שופך דם זה בן סורר ומורה דבסקילה אשת רעהו מנא זו נערה המאורסה דבסקילה ואל הגלולים נשא עינו זו עבודת כוכבים דבסקילה א"כ מאי קמ"ל יחזקאל דילמא תורה קא מהדר א"כ איבעי ליה לאהדרה כי היכי דאהדרה משה רבינו דרש רב אחא בר' חנינא מאי דכתיב י' אל ההרים לא אכל שלא אכל ²⁰ [בזכות אבותיו ועינו לא נשא אל גלולי בית ישראל שלא הלך בקומה זקופה ואת אשת רעהו לא טימא ²¹ שלא ירד לאומנות חבירו ואל אשה נדה לא קירב ²² שלא נהנה מקופה של צדקה וכתיב צדיק הוא חיה יחיה ²³ כשהיה רבן גמליאל מגיע למקרא הוה היה בוכה ואמר מאן דעביד לכולו הוא דחיי בהדא מינייהו לא א"ל ר"ע אלא מעתה ²⁴ באל תטמאו בכל אלה הכי נמי בכלוהו אין בהדא מינייהו לא אלא באחת מכל אלה הכי נמי באחת מכל אלה: עבר עבירה: ²⁵ תניא כיצד אמר רבי יוסי נידון בויקה ראשונה הבאה עליו חמוסו ונעשית אשת איש נידון בחמוסו אשת איש ונעשית חמוסו נידון באשת איש אמר ליה רב אדא בר אבהו לרבא חמוסו ונעשית אשת איש נידון בחמוסו לידון נמי באיסור אשת איש דהא ²⁶ אמר ר' אבהו מודה ר' יוסי באיסור מוסוף אמר

ללא סימא ליה לנאכך הכי להודיעו בהדיא שהוא טועה משום דמכסיף ומלטיע: אלא אומר לו אכא כך כסוב כסורה. קס"ד בתמיהה קלמך וכו' כן כתיב בתורה: סוף סוף היינו סך. דמניסו ואומר וכו' יפה אמה עושה: אלא. בנימוחא אומר לו מקרא האמור בתורה ואומר לו אזי מקרא כך וכן כמוב בתורה והוא עלמא יסוס על לכו על מה זה מוכירו. והכי נמי אין לך לומר לאכין לא תמניה הכי: מתנ"י: עבר עבירה שיש בה שני מוסוס. כגון תמומו והיא אשת איש: בויקה הראשונה. בגמרא מפרש לה: גב' פשיטא. דנחמורה נדון שהרי אף בה נחמייב דהכי סליק אדעמין לידון בקלה וכו' אחריו אחרג כמה שעבר שמי עבירות הוה עלמו יסוס על לכו על התמורה הוה נדון בה ועבשו שוסיף לעבור עמה עבירה אחרת נדון בקלה: אמר רבא. ודאי אי מקמי דלחא לקמן עבדיהו כמחייבו לאו אילטיך לאשמעטין כי אילטיך לממניא כגון דנגמר דינו תחלה לקלה סד"ח וכו': מנא הא מילנא וכו'. ואע"ג דנגמר דינו לקלה: כסקילה. דכל דמיהו נס נפקילי' דהיא חמורה ולי דלא נגמר דינו קודם לכן לא אילטיך קלה לאשמעטין: כן סורר ומורה. וקיי ליה שופך דם על שם שספוי לשפון דלמרי' (על דף קכג). שעומד בפרשת דרכים וכו': דאדריה משא. כמשה תורה: אל הריסו לא אכל. סיפיה דקרא לדיק הוא חיה יחיה לומר זה לדיק גמור וע"כ משום דלא עבד הני לאו לדיק הוא אם עבר עבירות אחרות אלא לאו כמשמעיה מדרש: אל הריסו לא אכל. שלא לטעך לכות אבותיו מתוך שיש חסד: שלא נהנה מקופה של דקה. שהוא דבר גנאי לאדם הגון: בויקה הראשונה. בלוחו אסור שהוקה זה תחלה להורג בו ולפרוש ממנו הוא נדון אכל לא באיסור הכא עליו אחרון אע"פ שהוא חמור דקסבר ר' יוסי אין איסור חל על איסור ואפי' חמור על הקל הלכך אין כאן שתי מיתות: חמוס ונעשית אשם איש. כגון נשא בת אלמנה ונאסרה אמה משום חמוס ואחר כך נשאת ונאסרה עליו משום אשת איש נדון בחמורה בשריפה דהיא קדמה אכל אם היתה אשת איש ונעשית חמוס הוהילי כשנשא בתה כבר היתה זו אסורה עליו משום אשת איש מו לא חייל אסור חמוסו אסור אשת איש ואינו נדון אלא בתנך: דאמר ר' אבהו. ניבמות כפ' ד' אחין: מודה ר' יוסי באסור מוסוף. ומתעד דבר על האשה הוהילי לאסור בה דבר חדש (א"ו) לאסרה על מי שלא היתה אסורה עליו מתחלה שגן אלא הכא כשהיתה אלמנה והיא חמוסו היתה אסורה לו משום חמוסו ומותרת לכל אדם ונעשית אשת איש הוסיף בה השם הזה איסור שאסרה לכל העולם וכו' האי גוויא מודה ר' יוסי דאסור חל על איסור חל על אהאי ואע"פ שאסורה לו ועומדת: אמר

מחוקות. תימה דכסוף פרק דכסה לן מנא כותיה דמי שלקה ושהי וכו' וי"ל דרב יוסף דהתם סבר מלקות מחוקות ואע"ג דאשכחן ליה דמתני' סברה מלקות מחוקות מדקתני מי שלקה אי נמי קסבר כיפה לריכה התראה ועד דמחוק חבירי או נתלת אין מתרין בו לפיכך הלכך אם אימא דנתלת וימי היא חזקה עד רביעית אין כוונתן איתו לפיכך כדמוכח כסמון וקנה תימה אמאי מתרין בו לפיכך כשהיה לר' ובשלישית לרשב"ג שחם יעבור אחר כך יהא מחוק ויכניסוהו לכיפה ויש לומר דאין מחייבו כיפה עד שיהא מחוק לעבור בהתראה מלקות הלכך אי מתרין בה כיפה לחודה לא סגי דכפי וחי מתרין בה אמלקות ואכיפה הא לא עבדינן ביה תמני: ומר

מחוקות. תימה דכסוף פרק דכסה לן מנא כותיה דמי שלקה ושהי וכו' וי"ל דרב יוסף דהתם סבר מלקות מחוקות ואע"ג דאשכחן ליה דמתני' סברה מלקות מחוקות מדקתני מי שלקה אי נמי קסבר כיפה לריכה התראה ועד דמחוק חבירי או נתלת אין מתרין בו לפיכך הלכך אם אימא דנתלת וימי היא חזקה עד רביעית אין כוונתן איתו לפיכך כדמוכח כסמון וקנה תימה אמאי מתרין בו לפיכך כשהיה לר' ובשלישית לרשב"ג שחם יעבור אחר כך יהא מחוק ויכניסוהו לכיפה ויש לומר דאין מחייבו כיפה עד שיהא מחוק לעבור בהתראה מלקות הלכך אי מתרין בה כיפה לחודה לא סגי דכפי וחי מתרין בה אמלקות ואכיפה הא לא עבדינן ביה תמני: ומר